Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-813959-p0001-6

00

I 37

C. G. Pudor.
A. d. 27 Julij
1765.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-813959-p0002-2

ΑΓΑΠΗΤΟΥ

τοῦ Διακόνου

ΣΧΕΔΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Κεφαλααίων παραινετικῶν

περὶ τοῦ

ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ

πρὸς τὸν αὐτοκράτορα

ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΝ.

ἀκροστιχίς.

Τῷ θειοτάτῳ καὶ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Ἰουστινιανῷ Ἀγαπητὸς, ὁ ἐλάχιστος Διάκονος.

AGAPETI

SCHEDA REGIA

De Officio boni Principis ad Imperatorem Justinianum.

Coloniæ Brandenburgicæ,
Typis ULRICI LIEBPERTI, Regii Typographi.

2
[um 1720] (GV)
Exp. cp. D. D. Prof. Solt. d. 8 Oct. 67.

I.

Τιμῆς ἁπάσης ὑπέρτερον ἔχων ἀξίωμα, βασιλεῦ, τιμᾷς ὑπὲρ ἅπαντας τὸν τούτου σε ἀξιώσαντα Θεόν· ὅτι καὶ, καθ' ὁμοίωσιν τῆς ἐπουρανίου βασιλείας ἔδωκέ σοι τὸ σκῆπτρον τῆς ἐπιγείου δυναστείας, ἵνα τοὺς ἀνθρώπους διδάξῃς τὴν τοῦ δικαίου φυλακὴν, καὶ τῶν κατ' αὐτοῦ λυσσώντων ἐκδιώξῃς τὴν ὑλακὴν, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ βασιλευόμενος νόμων, καὶ τῶν ὑπὸ σὲ βασιλεύων ἐννόμως.

II.

Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διὰ παντὸς ὁ τοῦ βασιλέως πολυόμματος νοῦς, διακατέχων ἀσφαλῶς τῆς εὐνομίας τοὺς οἴακας, καὶ ἀπωθούμενος ἰσχυρῶς τῆς ἀνομίας τοὺς ῥύακας, ἵνα τὸ σκάφος τῆς παγκοσμίου πολιτείας μὴ περιπίπτῃ κύμασιν ἀδικίας.

III.

III.

ΘΕῖον μάθημα καὶ πρῶτον οἱ ἄνθρωποι, τὸ γνῶναί τινα ἑαυτὸν διδασκόμεθα· ὁ γὰρ ἑαυτὸν γνȣ̀ς, γνώσεται θεόν· θεὸν δὲ ὁ γνȣ̀ς, ὁμοιωθήσεται Θεῷ· ὁμοιωθήσεται δὲ Θεῷ, ὁ ἄξιος γενόμενος· Θεȣ̃ δὲ ἄξιος γίνεται, ὁ μηδὲν ἀνάξιον πράττων Θεȣ̃, ἀλλὰ φρονῶν μὲν τὰ αὐτȣ̃, λαλῶν δὲ ἃ φρονεῖ· ποιῶν δὲ ἃ λαλεῖ.

IV.

ΕΠὶ προγόνων εὐγενείᾳ μηδεὶς ἐναβρυνέσθω· πηλὸν γὰρ ἔχȣσι πάντες τȣ̃ γένȣς προπάτορα, καὶ οἱ ἐν πορφύρᾳ καὶ βύσσῳ καυχώμενοι, καὶ οἱ ἐν πενίᾳ καὶ νόσῳ τρυχώμενοι· καὶ οἱ διαδήματα περικείμενοι, καὶ οἱ διὰ δώματα προκείμενοι· μὴ τοίνυν εἰς πήλινον ἐγκαυχώμεθα γένος, ἀλλ᾽ ἐπὶ χρηστότητι σεμνυνώμεθα τρόπων.

V.

Ἴσθι, ὦ εὐσεβείας Θεότευκτον ἄγαλμα, ὅτι ὅσῳ μεγάλων ἠξιώθης παρὰ θεȣ̃ δωρεῶν, τοσȣ́τῳ μείζονος ἀμοιβῆς ὀφειλέτης

ὑπάρχεις αὐτῷ· οὐκοῦν ἀπόδος τῷ εὐεργέτῃ τὸ χρέος τῆς εὐχαριστίας, τῷ λαμβάνοντι τὸ χρέος ὡς χάριν, καὶ τῆς χάριτος χάριν ἀντιδιδόντι· αὐτὸς γὰρ ἀεὶ καὶ χαρίτων ἄρχει, καὶ ὡς χρέος τὰς χάριτας ἀποδίδωσιν· εὐχαριστίαν δὲ ζητεῖ παρ' ἡμῶν, οὐ τὴν διὰ ῥημάτων ἀγαθῶν προφορὰν, ἀλλὰ τὴν διὰ πραγμάτων εὐσεβῶν προσφοράν.

VI.

ΟΥ'δὲν οὕτως εὐδόκιμον ἐργάζεται ἄνθρωπον, ὡς δύνασθαι μὲν, ἃ βούλεται, πράττειν, ἀεὶ δὲ φιλάνθρωπα καὶ βούλεσθαι καὶ πράττειν. ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ θεοῦ σοι κεχάρισται δύναμις, ἧς ἐδεῖτο δι' ἡμᾶς ἡ ἀγαθή σου βούλησις, πάντα καὶ βούλου καὶ πράττε ὡς ἀρέσκει τῷ ταύτην σοι δεδωκότι.

VII.

ΤΩν ἐπιγείων χρημάτων ὁ ἄστατος πλοῦτος τῶν ποταμίων ῥευμάτων μιμεῖται τὸν δρόμον, πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπιρ-

ῥέων

ρέων τοῖς ἔχειν νομίζουσι, μετ' ὀλίγον δὲ παραῤῥέων εἰς ἄλλους ἀπέρχεται. Μόνος δὲ τῆς εὐποιΐας ὁ θησαυρὸς μόνιμός ἐστι τοῖς κεκτημένοις αὐτὸν, τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἔργων αἱ χάριτες ἐπὶ τοὺς ποιοῦντας ἐπαναστρέφουσιν.

VIII.

Ἀπρόσιτος μὲν ὑπάρχεις τοῖς ἀνθρώποις διὰ τὸ ὕψος τῆς κάτω βασιλείας· εὐπρόσιτος δὲ γίνῃ τοῖς δεομένοις διὰ τὸ κράτος τῆς ἄνω ἐξουσίας, καὶ ἀνοίγεις τὰ ὦτα τοῖς ὑπὸ πενίας πολιορκουμένοις, ἵνα εὕρῃς τὴν τοῦ θεοῦ ἀκοὴν ἀνεῳγμένην. Οἷοι καὶ ἂν τοῖς ἡμετέροις γενώμεθα συνδούλοις, τοιοῦτον τὸν περὶ ἡμᾶς εὑρήσομεν δεσπότην.

IX.

Τὴν πολυμέριμνον τοῦ βασιλέως ψυχὴν κατόπτρου δίκην ἀποσμήχεσθαι χρὴ, ἵνα ταῖς θείαις αὐγαῖς ἀεὶ καταστράπτηται, καὶ τῶν πραγμάτων τὰς κρίσεις ἐκεῖθεν διδάσκηται· οὐδὲν γὰρ οὕτω ποιεῖ

τὰ δέοντα καθορᾷν, ὡς τὸ φυλάσσειν ἐκείνην διαπαντὸς καθαράν.

X.

ΩΣπερ ἐπὶ τῶν πλεόντων, ὅταν μὲν ὁ ναύτης σφαλῇ, μικρὰν φέρει τοῖς συμπλέουσι βλάβην. ὅταν δὲ αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, παντὸς ἐργάζεται τοῦ πλοίου ἀπώλειαν· οὕτω καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἂν μέν τις τῶν ἀρχομένων ἁμάρτῃ, οὐ τὸ κοινὸν τοσοῦτο, ὅσον ἑαυτὸν ἀδικεῖ. ἂν δὲ αὐτὸς ὁ ἄρχων, πάσης ἐργάζεται τῆς πολιτείας τὴν βλάβην. ὡς οὖν μεγάλας ὑφέξων εὐθύνας, εἴτι παρίδοι τῶν δεόντων, μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ λεγέτω πάντα καὶ πραττέτω.

XI.

ΚΥκλος τις τῶν ἀνθρωπίνων περιτρέχει πραγμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φέρων αὐτὰ καὶ περιφέρων καὶ τούτοις ἀνισότης ἐςὶ, τὸ μηδὲν τῶν παρόντων ἐν ταυτότητι μένειν. Δεῖ οὖν σε, κράτιςε βασιλεῦ, ἐν τῇ

τούτων

τούτων ἀγχιστρόφῳ μεταβολῇ ἀμετάβλητον ἔχειν τὸν εὐσεβῆ λογισμόν.

XII.

Ἀποστρέφου τῶν κολάκων τοὺς ἀπατηλοὺς λόγους, ὥσπερ τῶν κοράκων τοὺς ἁρπακτικοὺς τρόπους· οἱ μὲν γὰρ τοὺς τοῦ σώματος ἐξορύττουσιν ὀφθαλμούς, οἱ δὲ τοὺς τῆς ψυχῆς ἐξαμβλύνουσι λογισμούς, μὴ συγχωροῦντες ὁρᾶν τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν· ἢ γὰρ ἐπαινοῦσιν ἔσθ' ὅτε τὰ ψόγου ἄξια, ἢ ψέγουσι πολλάκις τὰ ἐπαίνων κρείττονα, ἵνα δυοῖν θάτερον αὐτοῖς ἁμαρτάνηται, ἢ τὸ κακὸν ἐπαινούμενον, ἢ τὸ καλὸν ὑβριζόμενον.

XIII.

Ἴσον εἶναι χρὴ πάντοτε τοῦ βασιλέως φρόνημα. Τὸ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῖς τῶν πραγμάτων μεταβολαῖς, διανοίας ἀβεβαίου τεκμήριον γίνεται. Τὸ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ἐρηρεῖσθαι, ὡς τὸ εὐσεβὲς ὑμῶν ἐστήρικται κράτος, καὶ μήτε

πρὸς

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-813959-p0009-5

πρὸς ἀλαζονείαν ὑπεραίρεσθαι, μήτε πρὸς ἀθυμίαν καταφέρεσθαι, βεβηκότων ἐςὶν ἀσφαλῶς καὶ ἀκράδαντον ἐχόντων τὴν ψυχήν.

XIV.

Εἴτις κεκαθαρμένον ἔχει τὸν λογισμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἀπάτης, καὶ βλέπει τὸ οὐτιδανὸν τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, τότε βραχὺ καὶ ὠκύμορον τῆς ἐνταῦθα ζωῆς, καὶ τὸν συνεζευγμένον τῇ σαρκὶ ῥύπον, εἰς τὸν τῆς ὑπερηφανίας οὐκ ἐμπεσεῖται κρημνὸν, κἂν ἐν ἀξιώματι ὑπάρχῃ ὑψηλῷ.

XV.

ΥΠὲρ πάντα τῆς βασιλείας τὰ ἔνδοξα τῆς εὐσεβείας τὸ ςέμμα τὸν βασιλέα κοσμεῖ, ὁ γὰρ πλοῦτος ἀπέρχεται, καὶ ἡ δόξα μετέρχεται· τὸ δὲ κλέος τῆς ἐνθείου πολιτείας ἀθανάτοις αἰῶσι συμπαρεκτείνεται, καὶ λήθης ἐπέκεινα τοὺς ἔχοντας ἵςησι.

XVI.

XVI.

Σφόδρα μοι δοκεῖ ἀτοπώτατον εἶναι, ὅτι πλούσιοι καὶ πένητες ἄνθρωποι ἐξ ἀνομοίων πραγμάτων βλάβην πάσχουσιν ὁμοίαν· οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ κόρου διαῤῥήγνυνται, οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ διαφθείρονται, καὶ οἱ μὲν κατέχουσι τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, οἱ δὲ οὐκ ἔχουσι, ποῦ στῆσαι τὰ πέλματα. ἵνα τοίνυν ἄμφω τῆς ὑγείας τύχωσιν, ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τούτους θεραπευτέον, καὶ πρὸς ἰσότητα τὴν ἀνισότητα μετενεκτέον.

XVII.

Ἐφ' ὑμῖν ἀνεδείχθη τῆς εὐζωίας ὁ χρόνος, ὃν προεῖπέ τις τῶν παλαιῶν ἔσεσθαι, ὅταν ἢ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι· καὶ γὰρ φιλοσοφοῦντες ἠξιώθητε βασιλείας, καὶ βασιλεύσαντες οὐκ ἀπέστητε φιλοσοφίας· εἰ γὰρ τὸ φιλεῖν σοφίαν ποιεῖ φιλοσοφίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὁ τοῦ θεοῦ φόβος, ὃν ἐν τοῖς στέρνοις ὑμῶν διαπαντὸς ἔχετε, εὔδηλον, ὡς ἀληθὲς τὸ παρ' ἐμοῦ λεγόμενον.

XVIII.

Βασιλέα σε κατ' ἀλήθειαν ὁρίζομαι, ὡς βασιλεύειν καὶ κρατεῖν τῶν ἡδονῶν δυνάμενον, καὶ τὸν ςέφανον τῆς σωφροσύνης ἀναδησάμενον, καὶ τὴν πορφύραν τῆς δικαιοσύνης ἀμφιασάμενον· ἡ μὲν γὰρ ἄλλη ἐξȣσία τὸν θάνατον ἔχει διαδοχὴν· ἡ δὲ τοιαύτη βασιλεία τὴν ἀθάνατον σώζει διαμονὴν, καὶ ἡ μὲν ἐν τῷ αἰῶνι τȣ́τῳ λύεται· ἡ δὲ τῆς αἰωνίȣ κολάσεως ῥύεται.

XIX.

Εἰ τὴν ἐκ πάντων βούλει καρπȣ̃σθαι τιμὴν, γίνȣ τοῖς ἅπασιν εὐεργέτης κοινὸς, οὐδὲν γὰρ οὕτω πρὸς εὔνοιαν ἐφέλκεται, ὡς εὐποιΐας χάρις, διδομένη τοῖς χρήζȣσιν. ἡ γὰρ διὰ φόβον γινομένη θεραπεία, κατεσχηματισμένη ἐςὶ θωπεία, πεπλασμένης τιμῆς ὀνόματι φενακίζȣσα τοὺς αὐτῇ προσανέχοντας.

XX.

Σεπτὴ δικαίως ἐςὶν ἡ ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς πολεμίοις μὲν δεικνύει τὴν

ἐξȣ-

ἐξȣσίαν, τοῖς ὑπηκόοις δὲ νέμει φιλανθρωπίαν. καὶ νικῶσα ἐκείνȣς τῇ δυνάμει τῶν ὅπλων, τῇ ἀόπλῳ ἀγάπῃ τῶν οἰκείων ἡττᾶται. ὅσον γὰρ θηρίȣ καὶ προβάτȣ τὸ μέσον, τοσοῦτο ἀμφοτέρων ἡγεῖται τὸ διάφορον.

XXI.

Τῇ μὲν ȣσίᾳ τȣ͂ σώματος, ἴσος παντὶ ἀνθρώπῳ ὁ βασιλεὺς· τῇ ἐξȣσίᾳ δὲ τȣ͂ ἀξιώματος ὅμοιός ἐςι τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ. οὐκ ἔχει γὰρ ἐπὶ γῆς τὸν αὐτοῦ ὑψηλότερον. χρὴ τοίνυν αὐτὸν καὶ ὡς θεὸν μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς θνητὸν μὴ ἐπαίρεσθαι. Ἐι γὰρ εἰκόνι θεϊκῇ τετίμηται, ἀλλὰ καὶ κόνει χοϊκῇ συμπέπλεκται, δι᾽ ἧς ἐκδιδάσκεται τὴν πρός πάντας ἰσότητα.

XXII.

Ἀποδέχȣ τοὺς τὰ χρηςὰ συμβουλεύειν ἐθέλοντας, ἀλλὰ μὴ τοὺς κολακεύειν ἑκάςοτε σπεύδοντας. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον συνορῶσιν ἐν ἀληθείᾳ· οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατȣ͂σιν ἀφορῶσι, καὶ τῶν

σωμάτων τὰς σκιὰς μιμȣ́μενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συνᾴδȣσι.

XXIII.

Τοιȣ̃τος γίνȣ περὶ τοὺς σοὺς οἰκέτας, ὅιον ἔυχη σοι τὸν δεσπότην γενέσθαι. ὡς γὰρ ἀκȣ́ομεν, ἀκουσθησόμεθα· καὶ ὡς ὁρῶμεν, ὁραθησόμεθα ὑπὸ τȣ̃ θείȣ καὶ παντεφόρȣ βλέμματος, προεισενέγκωμεν ὄυν τῷ ἐλέῳ τὸν ἔλεον, ἵνα τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον ἀντιλάβωμεν.

XXIV.

Ὥσπερ τὰ ἀκριβῆ τῶν κατόπτρων τοιαύτας δείκνυσι τὰς τῶν προσώπων ἐμφάσεις, ὅιά πέρ ἐςι τὰ πρωτότυπα, φαιδρὰ μὲν τῶν φαιδρυνομένων, σκυθρωπὰ δὲ τῶν σκυθρωπαζόντων. ὅυτω καὶ ἡ δικαία τȣ̃ θεȣ̃ κρίσις ταῖς ἡμετέραις πράξεσιν ἐξομοιȣ̃ται. ὅιά περ ἂν ᾖ τὰ παρ' ἡμῶν εἰργασμένα, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ τῶν ὁμοίων παρέχει.

XXV.

Βȣλεύȣ μὲν τὰ πρακτέα βραδέως, ἐκτέλει

τέλει δὲ τὰ κριθέντα σπȣδαίως. ἐπεὶ λίαν ἐςὶ σφαλερὸν, τὸ ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπερίσκεπτον. εἰ γὰρ τὰ ἐξ ἀβȣλίας τὶς ἐννοήσει κακὰ, τότε γνώσεται καλῶς τῆς εὐβȣλίας τὰ χρήσιμα· ὡς καὶ τῆς ὑγιείας τὴν χάριν, μετὰ τὴν πεῖραν τῆς νόσȣ. δεῖ τοίνυν, εὐφρονέςατε βασιλεῦ, καὶ βȣλῇ συνετωτέρᾳ, καὶ εὐχῇ συντονωτέρᾳ, ἐξερευνᾷν ἀκριβῶς τὰ συνοίσοντα τῷ κόσμῳ.

XXVI.

Ἄριςα διοικήσεις τὴν ἀγαθήν σȣ βασιλείαν, εἰ πάντα σπȣδάζεις ἐφορᾷν, καὶ μηδὲν ἀνέχῃ παρορᾷν. ὀυ γὰρ μικρὸν ἐπί σοι, ὅπερ μικρὸν εἶναι δοκεῖ, ἐν συγκρίσει τῶν σῶν. ἐπειδὴ καὶ ῥῆμα βασιλέως ψιλὸν, μεγάλην ἔχει παρὰ πᾶσιν ἰσχύν.

XXVII.

Σαυτῷ τὴν τȣ̃ φυλάττειν τȣ̀ς νόμȣς ἐπίθες ἀνάγκην, ὡς μὴ ἔχων ἐπὶ γῆς τὸν δυνάμενόν σε ἀναγκάζειν. ὅυτω γὰρ καὶ τῶν νόμων ἐπιδείξεις τὸ σέβας, αὐτὸς πρὸ τῶν ἄλλων τȣ́τȣς αἰδȣ́μενος, καὶ τοῖς

ὑπηκόοις φανήσεται τὸ παρανομεῖν οὐκ ἀκίνδυνον.

XXVIII.

Ἴσον τῷ πλημμελεῖν, τὸ μὴ κωλύειν τοὺς πλημμελοῦντας, λογίζου. κἂν γάρ τις πολιτεύηται μὲν ἐνθέσμως, ἀνέχηται δὲ τῶν βιούντων ἀθέσμως, συνεργὸς τῶν κακῶν παρὰ τῷ θεῷ κρίνεται. εἰ δὲ βούλει διττῶς εὐδοκιμεῖν, καὶ τους τὰ κάλλιςα ποιοῦντας προτίμα, καὶ τοῖς τὰ χείριςα δρῶσιν ἐπιτίμα.

XXIX.

Λίαν συμφέρειν ὑπολαμβάνω τὸ φεύγειν τὰς τῶν κακῶν συνδιαιτήσεις. τὸν γὰρ συνόντα πάντοτε ἀνθρώποις πονηροῖς, ἢ παθεῖν, ἢ μαθεῖν ἀνάγκη τὶ πονηρόν. ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς συνδιάγων, ἢ μίμησιν τῶν καλῶν ἐκδιδάσκεται, ἢ μείωσιν τῶν κακῶν ἐκπαιδεύεται.

XXX.

Ἐγκόσμιον ὑπὸ τοῦ θεοῦ πιςευθεὶς βασιλείαν, μηδενὶ χρῶ τῶν πονηρῶν πρὸς

τὰς τῶν πραγμάτων διοικήσεις. ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνοι κακῶς διαπράξωνται, λόγον ὑφέξει θεῷ, ὁ τὴν ἰσχὺν αὐτοῖς δεδωκώς. μετὰ πολλῆς οὖν ἐξετάσεως, αἱ τῶν ἀρχόντων προβολαὶ γινέσθωσαν.

XXXI.

Ἶσον νομίζω κακὸν, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμοῦσθαι ταῖς κακουργίαις, καὶ τῶν φίλων θέλγεσθαι ταῖς κολακείαις. δεῖ γὰρ πρὸς ἑκατέρους γενναίως ἀνθίςασθαι, καὶ τοῦ πρέποντος μηδαμῶς ἀφίςασθαι, μήτε τὴν ἀλόγιςον ἐκείνων δυσμένειαν ἀμυνόμενον, μήτε τὴν ἐπίπλαςον τούτων εὐμένειαν ἀμειβόμενον.

XXXII.

Ἡγοῦ τούτους εἶναι φίλους ἀληθεςάτους, μὴ τοὺς ἐπαινοῦντας ἅπαντα τὰ παρά σου λεγόμενα, ἀλλὰ τοὺς κρίσει δικαίᾳ πάντα πράττειν σπουδάζοντας, καὶ συνηδομένους μὲν ἐπὶ τοῖς χρηςοτέροις, ἐπιςυγνάζοντας δὲ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις. οὗτοι γὰρ ὄντως ἀψευδεςάτης φιλίας δεικνύουσι τεκμήριον.

Μὴ

XXXIII.

Μὴ μεταβαλέτω σοὶ τὴν μεγαλόφρονα γνώμην τῆς ἐπιγείου ταύτης δυναστείας ὁ ὄγκος, ἀλλ᾽ ὡς ἐπίκηρον διέπων ἀρχὴν, ἄτρεπτον ἔχε τὸν νοῦν ἐν πράγμασι τρεπτοῖς· μήτε ἐν ταῖς εὐθυμίαις ἐξυψούμενος, μήτε ἐν ταῖς ἀθυμίαις ταπεινούμενος.

XXXIV.

Ὥσπερ χρυσὸς ἄλλοτε ἄλλως ὑπὸ τῆς τέχνης μετατυπούμενος, καὶ πρὸς διάφορα κοσμίων εἴδη μεταποιούμενος, ὅπερ ἐστὶ, διαμένει, καὶ τροπὴν οὐχ ὑπομένει· οὕτω καὶ αὐτὸς, εὐκλεέστατε βασιλεῦ, ἄλλην ἐξ ἄλλης ἀμείβων ἀρχὴν, φθάσας δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἀνωτάτω τιμὴν, ὁ αὐτὸς διαμένεις, οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν, ἀναλλοίωτον ἔχων ἐν τῷ καλῷ τὸ φρόνημα.

XXXV.

Νόμιζε τότε βασιλεύειν ἀσφαλῶς, ὅταν ἑκόντων ἀνάσσῃς τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ ἀκουσίως ὑποταττόμενον, στασιάζει καιροῦ λαβόμενον· τὸ δὲ τοῖς δεσμοῖς τῆς εὐ-

εὐνοίας κρατȣ́μενον, βεβαίαν ἔχει πρὸς τὸν κρατȣ͂ντα τὴν εὐπείθειαν.

XXXVI.

Ἵνα τὸ κράτος τῆς βασιλείας ποιήσῃς ἀοίδημον, ὅσην ἔχεις κατὰ τῶν ὑπηκόων ἁμαρτανόντων ὀργὴν, τοσαύτην ἔχειν καὶ κατὰ σαυτȣ͂ πλημμελοῦντος, ἀξίȣ. ὀυδεὶς γὰρ ἰσχύει τὸν ἐν ἐξȣσίᾳ τηλικαύτῃ παιδεύειν, εἰ μὴ λογισμὸς οἰκεῖος, ἐξ αὐτȣ͂ τȣ͂ πλημμελοῦντος κινȣ́μενος.

XXXVII.

Ὁ μεγάλης ἐξȣσίας ἐπιλαβόμενος, τὸν δοτῆρα τῆς ἐξȣσίας, κατὰ δύναμιν, μιμείσθω. εἰ γάρ πως τὴν εἰκόνα φέρει τȣ͂ ἐπὶ πάντων θεȣ͂, καὶ δι᾽ αὐτȣ͂ κατέχει τὴν ἐπὶ πάντων ἀρχὴν, ἐν τȣ́τῳ δὴ μάλιϛα τὸν θεὸν μιμήσεται, ἐν τῷ μηδὲν ἡγεῖσθαι τȣ͂ ἐλεεῖν προτιμότερον.

XXXVIII.

Ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον τῆς εὐποιΐας τὸν πλȣ͂τον ἑαυτοῖς θησαυρίσωμεν, τὸν καὶ ὧδε κατευφραίνοντα τῇ ἐλ-

πίδι τῆς μελλούσης ἀπολαύσεως, κἀκεῖ καταγλυκαίνοντα τῇ πείρᾳ τῆς ἐλπισθείσης μακαριότητος. τὰ δὲ νῦν περὶ ἡμᾶς, ὡς οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, μὴ τερπέτω ἡμᾶς,

XXXIX.

Σπούδαζε λαμπροτέραις ἀμείβεσθαι δωρεαῖς, τοὺς μετ' εὐνοίας ποιοῦντας τὰ παρὰ σοῦ προστταττόμενα. τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐπαυξήσεις τὴν προθυμίαν, καὶ τοὺς πονηροὺς διδάξεις μεταμαθεῖν τὴν κακίαν. τὸ γὰρ τῶν αὐτῶν ἀξιοῦσθαι τοὺς μὴ τὰ αὐτὰ ποιοῦντας, ἄγαν ἐστὶν ἀθέμιτον.

XL.

ΤΙμιώτατον πάντων ἐστὶν ἡ βασιλεία. τότε δὲ μάλιστα τοιοῦτόν ἐστιν, ὅταν ὁ τοῦτο περικείμενος τὸ κράτος, μὴ πρὸς αὐθάδειαν ῥέπῃ, ἀλλὰ πρὸς ἐπιείκειαν βλέπῃ, τὸ μὲν ἀπάνθρωπον, ὡς θηριῶδες, ἀποστρεφόμενος, τὸ δὲ φιλάνθρωπον ὡς θεοείκελον, ἐνδεικνύμενος,

XLI.

XLI.

Ἴσως πρὸς τὰς φίλους καὶ ἐχθρὰς ποιᾶ τὰς κρίσεις, μήτε τοῖς εὐνοᾶσι χαριζόμενος διὰ τὴν εὔνοιαν, μήτε τοῖς δυσμενέσιν ἀνθιςάμενος δι' ἀπέχθειαν· ἐπειδὴ τῆς αὐτῆς ἐςιν ἀτοπίας, καὶ δικαιᾶν τὸν ἄδικον, εἰ καὶ φίλος ὑπάρχει, καὶ ἀδικεῖν τὸν δίκαιον, εἰ καὶ ἐχθρὸς τυγχάνει. τὸ γὰρ κακὸν ἐν ἀμφοτέροις ὅμοιον, κἂν ἐν τοῖς ἐναντίοις εὑρίσκηται.

XLII.

Νουνεχῶς ἀκροᾶσθαι δεῖ τούς τῶν πραγμάτων κριτάς. δυσθήρατος γάρ ἐςιν ἡ τᾶ δικαίᾶ εὕρεσις, ῥαδίως ἐκφεύγᾶσα τοὺς μὴ λίαν προσέχοντας. ἂν δὲ καὶ τὴν τῶν λεγόντων ἀφέντες δεινότητα, καὶ τὴν τῶν λεγομένων παρέντες πιθανότητα, εἰς τὸ βάθος τῶν νοημάτων ἑαυτὰς ἐμβάλλωσιν, ὅυτως ἀνιμήσονται τὸ παρ' ἀυτῶν ζητᾶμενον, καὶ διπλῆν ἁμαρτίαν ἐκφεύξονται, μήτε αὐτοὶ τὸ καλὸν προδιδόντες, μήτε ἄλλοις τᾶτο δρᾶν συγχωροῦντες.

XLIII.

Ἰσάριθμα τοῖς ἄστροις ἂν κτήσῃ τὰ κατορθώματα, οὐδέποτε νικήσεις τὴν τοῦ θεοῦ ἀγαθότητα. ὅσα γὰρ ἄν τις προσενέγκῃ θεῷ, ἐκ τῶν αὐτοῦ, τὰ αὐτοῦ, προσφέρει αὐτῷ. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ὑπερβῆναι τὴν ἰδίαν ἐν τῷ ἡλίῳ σκιὰν, προλαμβάνουσαν ἀεὶ καὶ τὸν λίαν ἐπειγόμενον· οὕτω καὶ οὐδὲ τὴν ἀνυπέρβλητον τοῦ θεοῦ χρηστότητα ταῖς εὐποιΐαις ὑπερβήσονται ἄνθρωποι.

XLIV.

Ἀδαπάνητός ἐστι τῆς εὐποιΐας ὁ πλοῦτος. Ἐν τῷ διδόναι γὰρ λαμβάνεται, καὶ ἐν τῷ σκορπίζειν συνάγεται. τοῦτον ἔχων ἐν τῇ ψυχῇ σου, πλουσιόδωρε βασιλεῦ, δίδου πᾶσι δαψιλῶς τοῖς αἰτοῦσι παρά σου. ἀπειροπλασίους γὰρ ἕξεις τὰς ὑπὲρ τούτων ἀμοιβὰς, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς τῶν ἔργων ἀντιδόσεως.

XLV.

Νεύματι θεοῦ τὴν βασιλείαν λαβὼν, μίμησαι αὐτὸν δι' ἔργων ἀγαθῶν, ὅτι

τῶν εὖ ποιεῖν δυναμένων ἐγένου, ἀλλ' ὃ τῶν εὖ παθεῖν δεομένων. τὸ γὰρ ἕτοιμον τῆς τῶν χρημάτων δαψιλείας, ἀνεμπόδισόν ἐςι πρὸς τὰς τῶν πενήτων εὐποιΐας.

XLVI.

Ὥσπερ ὀφθαλμὸς ἐμπέφυκε σώματι, οὕτως ὁ βασιλεὺς τῷ κόσμῳ ἐνήρμοσαι, ὑπὸ τȣ̃ θεȣ̃ δεδομένος εἰς συνεργίαν τῶν συμφερόντων. χρὴ οὖν αὐτὸν, ὡς οἰκείων μελῶν, οὕτω πάντων ἀνθρώπων προνοεῖν, ἵνα προκόπτωσιν ἐν καλοῖς, καὶ μὴ προσκόπτωσιν ἐν κακοῖς,

XLVII.

Ἀσφαλεςάτην ἡγȣ̃ τῆς σωτηρίας σȣ φυλακὴν, τὸ μηδέποτέ τινα τῶν ὑπηκόων ἀδικεῖν. ὁ γάρ τινα μὴ ἀδικῶν, ȣ̓χ ὑφορᾶταί τινα. Ἐι δὲ τὸ μὴ ἀδικεῖν ἀσφάλειαν προξενεῖ, τὸ εὐεργετεῖν πολλῷ πλέον. Τὸ ἀσφαλὲς γὰρ δίδωσι, καὶ τὸ προσφιλὲς ȣ̓ προδίδωσι.

XLVIII.

Γίνȣ τοῖς ὑπηκόοις, εὐσεβέςατε βασιλεῦ,

καὶ Φοβερὸς διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξȣσίας, καὶ ποθεινὸς διὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐυποιΐας· μήτε τȣ̃ Φόβȣ καταΦρονῶν διὰ τὸν πόθον, μηδὲ τȣ̃ πόθȣ παραμελῶν διὰ τὸν Φόβον, ἀλλὰ τὸ ἥμερον ἔχων ἀκαταΦρόνητον, καὶ τὸ εὐκαταΦρόνητον ἔχων ἀνήμερον.

XLIX.

Ἃ τοῖς ὑπηκόοις νομοθετεῖς διὰ τῶν λόγων, ταῦτα προλαβὼν ὑπέδειξας διὰ τῶν ἔργων· ἵνα τοῖς λόγοις, ὃις πείθεις, καὶ χρηςὸς συναγωνίζηται βίος. ὅυτω γὰρ ἐυδόκιμον ἀποΦανῇ σȣ τὸ κράτος, καὶ λέγων πρακτικῶς, καὶ πράττων λογικῶς.

L.

Πλέον ἀγάπα, βασιλεῦ γαληνότατε, τοὺς λαμβάνειν παρά σȣ χάριτας ἱκετεύοντας, ἤπερ τοὺς σπȣδάζοντας δωρεὰς σοὶ προσΦέρειν. τοῖς μὲν γὰρ ὀΦειλέτης ἀμοιβῆς καθίςασαι· ὁι δὲ σοὶ τὸν θεὸν ὀΦειλέτην ποιȣ̃σι, τὸν ὀικειȣ́μενον τὰ εἰς αὐτȣ̀ς γινόμενα, καὶ ἀμειβόμενον

ἀγα-

ἀγαθαῖς ἀντιδόσεσι τὸν φιλόθεον, καὶ φιλάνθρωπόν σου σκοπόν.

LI.

Ἡλίου μὲν ἔργον ἐστὶ, τὸ καταλάμπειν ταῖς ἀκτῖσι τὴν κτίσιν· ἄνακτος δὲ ἀρετὴ τὸ ἐλεεῖν τοὺς δεομένους. κἀκείνου δὲ φανερώτερος ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς ὁ μὲν γὰρ ὑποχωρεῖ τῇ διαδοχῇ τῆς νυκτὸς· ὁ δὲ οὐ παραχωρεῖ τῇ συναρπαγῇ τῶν κακῶν, ἀλλὰ τῷ φωτὶ τῆς ἀληθείας ἐξελέγχει τὰ κρυπτὰ τῆς ἀδικίας.

LII.

Τοὺς μὲν πρὸ σοῦ βασιλεῖς ἡ ἀρχὴ κατεκόσμησε. σὺ δὲ ταύτην, κράτιστε, φαιδροτέραν ἐποίησας, ἡμερότητι κιρνῶν τῆς ἐξουσίας τὸν ὄγκον, καὶ χρηστότητι νικῶν τῶν προσιόντων σοι τὸν φόβον. ὅθεν τῷ λιμένι τῆς σῆς γαληνότητος πάντες προσορμῶσιν οἱ ἐλέους δεόμενοι, καὶ τῶν κυμάτων τῆς πενίας ἀπαλλαττόμενοι, εὐχαριστηρίους ὕμνους σοι ἀναπέμπουσιν.

LIII.

Ὅσον τῇ δυναςείᾳ πάντων ὑπερανέχεις, τοσῦτον καὶ τοῖς ἔργοις ὑπερλάμπειν ἀγωνίζε. ἀναλογῦσαν γὰρ τῷ μεγέθει τῆς δυνάμεως τὴν ἐργασίαν τῶν καλῶν ἀπαιτεῖσθαι προσδόκησον. ἵνα τοίνυν παρὰ θεῦ ἀνακηρυχθῇς, μετὰ τῦ ςεφάνε τῆς ἀηττήτε βασιλείας κτῆσαι καὶ τὸ σέμμα τῆς τῶν πενήτων εὐποιΐας,

LIV.

Σκέπτε, πρὶν ἐπιτάττειν, ἃ θέλεις, ἵνα προστάττης ἐμφρόνως ἃ θέμις. εὐόλισθον γὰρ τὸ τῆς γλώσσης ὄργανον, καὶ μέγιςον παρέχει τοῖς ἀμελῦσι κίνδυνον. εἰ δὲ τὸν εὐσεβῆ λογισμὸν, ὡς μεσικὴν, ἐπιςήσεις αὐτῷ, τὸ παναρμόνιον τῆς ἀρετῆς ἀνακρέσεται μέλος.

LV.

Ὀξὺν μὲν εἶναι χρὴ περὶ πάντα τὸν ἄνακτα, καὶ μάλιςα περὶ τὰς κρίσεις τῶν δυσχερῶν πραγμάτων, βραδὺν δὲ λίαν εἰς ὀργὴν ἐπιδείκνυσθαι. ἐπειδὴ γὰρ

τὸ πάντῃ ἀόργητον εὐκαταφρόνητον, καὶ θυμέσθω μετρίως, καὶ μὴ θυμέσθω. τὸ μὲν, ἵνα τὰς τῶν φαύλων ὁρμὰς ἀναςέλλῃ. τὸ δὲ, ἵνα τὰς τῶν χρηςῶν ἀφορμὰς ἀνιχνεύῃ.

LVI.

Ἐν τῷ ἀκριβεῖ τῆς καρδίας σȣ βȣλευτηρίῳ ἐπιμελῶς κατανόει τῶν συνόντων σοι τοὺς τρόπους, ἵνα γινώσκῃς ἀκριβῶς, καὶ τȣ̀ς ἐν ἀγάπῃ θεραπεύοντας, καὶ τȣ̀ς ἐν ἀπάτῃ κολακεύοντας. πολλοὶ γὰρ εὐνοεῖν ὑποκρινόμενοι, μεγάλα τοὺς πιςεύοντας καταβλάπτȣσι.

LVII.

Λόγον ἀκȣ́σας ὠφελῆσαι δυνάμενον, μὴ μόνον ἀκοῇ τȣ͂τον, ἀλλὰ καὶ πράξει διαδέχȣ. ȣ͂τω γὰρ τὸ τȣ͂ βασιλέως ἀγλαΐζεται κράτος, ὅταν ἢ παρ᾽ ἑαυτȣ͂ τὰ δέοντα συνορᾷ, ἢ παρ᾽ ἄλλȣ εὑρεθέντα μηδαμῶς παρορᾷ, ἀλλὰ μανθάνει μὲν ἀνεπαισχύντως, ἐπιτελεῖ δὲ ἀνυπερθέτως.

LVIII.

Ἀκρόπολις μὲν ἀπορθήτοις τείχεσιν ἠσφαλισμένη καταφρονεῖ τῶν πολιορκούντων αὐτὴν πολεμίων· ἡ εὐσεβὴς δὲ βασιλεία ὑμῶν, ἐλεημοσύναις τετειχισμένη, καὶ προσευχαῖς περιπυργουμένη, ἀήττητος γίνεται τοῖς τῶν ἐχθρῶν βέλεσιν, ἀοίδιμα κατ᾽ αὐτῶν ἐγείρουσα τρόπαια.

LIX.

Χρῆσαι δεόντως τῇ κάτω βασιλείᾳ, ἵνα κλίμαξ σοι γίνηται τῆς ἄνω εὐδοξίας. οἱ γὰρ ταύτην καλῶς διοικοῦντες, μετὰ ταύτης, κἀκείνης ἀξιοῦνται. ταύτην γὰρ διοικοῦσι καλῶς, οἱ πατρικὸν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιδεικνύοντες πόθον, καὶ ἀρχικὸν παρ᾽ αὐτῶν ἀντιλαμβάνοντες φόβον. ἀπειλαῖς μὲν τὰ πταίσματα προσανασέλλοντες, τιμωρίαις δὲ πεῖραν αὐτοῖς οὐ προσάγοντες.

LX.

Ἱμάτιον ἀπαλαίωτόν ἐστι τὸ τῆς εὐποιΐας περιβόλαιον· καὶ ἀδιάφθορος

ϛολὴ, ἡ πρὸς τȣ̀ς πένητας ϛοργή. δεῖ ȣ̃ν τὸν βȣλόμενον εὐσεβῶς βασιλεύειν, τοιȣ́τοις ἐνδύμασι τὴν ψυχὴν καλλωπίζειν. Φιλοπτωχίας γὰρ ἠμφιεσμένος πορφύραν, καὶ ȣ̓ρανίȣ βασιλείας καταξιȣ̃ται.

LXI.

Σκῆπτρον βασιλείας παρὰ θεȣ̃ δεξάμενος, σκέπτȣ πῶς ἀρέσεις τῷ ταύτην σοι δεδωκότι, καὶ ὡς πάντων ἀνθρώπων ὑπ' αὐτȣ̃ προτιμηθεὶς, πλέον πάντων ἐπείγȣ καταγεραίρειν αὐτὸν. τȣ̃το δὲ γέρας ἡγεῖται μέγιϛον, ἂν, ὡς αὐτὸν, τȣ̀ς ὑπ' αὐτȣ̃ διαπλασθέντας ὁρᾷς, καὶ, ὡς χρεῶν καταβολὴν, τὰς εὐποιΐας πληροῖς.

LXII.

Τρέχειν μὲν εἰς τὴν ἄνω βοήθειαν πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ πρὸ πάντων, ὡς μεριμνῶν ὑπὲρ πάντων. ὑπὸ τȣ̃ θεȣ̃ γὰρ φυλαττόμενος, καὶ τȣ̀ς πολεμίȣς κατα-

γωνίζεται γενναίως, καὶ τὰς οἰκείας κατασφαλίζεται σπουδαίως.

LXIII.

Ὁ μὲν θεὸς οὐδενὸς δεῖται, ὁ δὲ βασιλεὺς μόνου θεοῦ. μιμοῦ τοίνυν τὸν οὐδενὸς δεόμενον, καὶ δαψιλεύου τοῖς αἰτοῦσι τὸν ἔλεον, μὴ ἀκριβολογούμενος περὶ τοὺς σοὺς οἰκέτας, ἀλλὰ πᾶσι παρέχων τὰς πρὸς τὸ ζῆν αἰτήσεις. πολὺ γὰρ κρεῖττόν ἐστι διὰ τοὺς ἀξίους ἐλεεῖν καὶ τοὺς ἀναξίους, ἢ τοὺς ἀξίους ἀποστερεῖν διὰ τοὺς ἀναξίους.

LXIV.

Συγγνώμην αἰτούμενος ἁμαρτημάτων, συγγίνωσκε καὶ αὐτὸς τοῖς εἰς σὲ πλημμελοῦσιν, ὅτι ἀφέσει ἀντιδίδοται ἄφεσις, καὶ τῇ πρὸς τοὺς ὁμοδούλους ἡμῶν καταλλαγῇ, ἡ πρὸς θεὸν φιλία καὶ οἰκείωσις.

LXV.

Δεῖ τὸν ἀμέμπτως ἀνάσσειν ἐσπουδακότα, καὶ τὰς τῶν ἔξωθεν ἀδοξίας φυ-

φυλάττεσθαι, καὶ ἑαυτὸν πρὸ ἐκείνων αἰσχύνεσθαι, ἵνα καὶ τοῦ φανερῶς ἁμαρτάνειν δι' ἐκείνους ἀπέχηται, καὶ τοῦ κατ' ἰδίαν πλημμελεῖν ὑφ' ἑαυτοῦ κωλύηται. εἰ γὰρ οἱ ὑπήκοοι αἰδοῦς ἄξιοι φαίνονται, πολλῷ πλέον ὁ βασιλεὺς ἄξιος ταύτης γίνεται.

LXVI.

Ἰδιώτου μὲν εἶναι κακίαν φημὶ, τὸ πράττειν φαῦλα, καὶ κολάσεως ἄξια. ἄρχοντος δὲ πονηρίαν, τὸ μὴ ποιεῖν τὰ καλὰ, καὶ σωτηρίας πρόξενα. οὐ γὰρ ἡ τῶν κακῶν ἀποχὴ δικαιοῖ τὸν κρατοῦντα, ἀλλ' ἡ τῶν καλῶν παροχὴ στεφανοῖ τὸν τοιοῦτον. μὴ μόνον τοίνυν πονηρίας ἀπέχεσθαι λογιζέσθω, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης ἀντέχεσθαι σπουδαζέτω.

LXVII.

Ἀξιωμάτων λαμπρότητας οὐ δυσωπεῖται ὁ θάνατος. κατὰ πάντων γὰρ ἐπιβάλλει τοὺς παμφάγους αὐτοῦ ὀδόντας. οὐκοῦν πρὸ τῆς ἐκείνου ἀπαραιτήτου

παρȣσίας, μεταθῶμεν εἰς ȣ̓ρανὸν τὴν τῶν χρημάτων περιȣσίαν. ὀυδεὶς γὰρ, ἃ ἐν κόσμῳ συνάγει, ἐκεῖσε ἀποδημήσας ἀπάγει, ἀλλὰ πάντα καταλιπὼν ἐπὶ γῆς, γυμνὸς λογοθετεῖται τὸν βίον αὐτȣ̃.

LXVIII.

Κύριος μὲν πάντων ἐςὶν ὁ βασιλεὺς, δȣ̃λος δὲ μετὰ πάντων ὑπάρχει θεȣ̃. τότε δὲ μάλιςα κληθήσεται κύριος, ὅταν αὐτὸς ἑαυτȣ̃ δεσπόζῃ, καὶ ταῖς ἀτόποις ἡδοναῖς μὴ δȣλεύῃ, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχων τὸν εὐσεβῆ λογισμὸν, τὸν ἀήττητον αὐτοκράτορα τῶν ἀλόγων παθῶν, τοὺς πανδαμάτορας ἔρωτας τῇ πανοπλίᾳ τῆς σωφροσύνης καταγωνίζηται.

LXIX.

Ὃν τρόπον αἱ σκιαὶ τοῖς σώμασιν ἕπονται, ȣ̃τως αἱ ἁμαρτίαι ταῖς ψυχαῖς ἀκολȣθȣ̃σιν, ἐναργῶς τὰς πράξεις ἐξεικονίζȣσαι. διὰ τȣ̃το ȣ̓κ ἔςιν ἐν τῇ κρίσει ἀρνήσασθαι. αὐτὰ γὰρ ἑκάςȣ καταμαρτυρήσει τὰ πράγματα, ȣ̓ φωνὴν ἀφιέντα,

ἀλλὰ

ἀλλὰ τοιαῦτα φανέντα, οἷα παρ' ἡμῶν ἐπράχθησαν.

LXX.

Νηὸς ποντοπορέσης μιμεῖται διάβασιν ἡ βραχυτελὴς τȣ̃ παρόντος βίȣ κατάςασις, ἡμᾶς τοὺς αὐτῆς πλωτῆρας λανθάνȣσα, καὶ κατὰ μικρὸν παρασύρȣσα δρόμον, καὶ πρὸς ἴδιον ἑκάςȣ παραπέμπȣσα τέλος. εἰ τοίνυν ταῦθ' οὕτως ἔχει, παραδράμωμεν τὰ παρατρέχοντα τȣ̃ κόσμȣ πράγματα, καὶ προσδράμωμεν τοῖς εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων μένȣσιν.

LXXI.

Ὁ σοβαρὸς καὶ ὑπέροφρυς ἄνθρωπος, μὴ ὡς ταῦρος ὑψίκερως ἐπαιρέσθω, ἀλλ' ἐννοείτω τῆς σαρκὸς τὴν ὑπόςασιν, καὶ παυέτω τῆς καρδίας τὴν ἔπαρσιν. εἰ γὰρ καὶ γέγονεν ἄρχων ἐπὶ γῆς, μὴ ἀγνοείτω ὑπάρχων ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ χοὸς ἐπὶ θρόνον ἀναβαίνων, καὶ εἰς αὐτὸν μετὰ χρόνον καταβαίνων.

LXXII.

LXXII.

Σπȣ́δαζε διὰ παντὸς, ἀήττητε βασιλεῦ, καὶ ὥσπερ οἱ τὰς κλίμακας ἀναβαίνειν ἀρξάμενοι, ὀυ πρότερον ἵϛανται τῆς ἐπὶ τὰ ἄνω Φορᾶς, πρὶν ἂν τῆς ἄκρας ἐΦίκωνται βαθμίδος· ȣ῞τω καὶ ἀυτὸς ἔχȣ τῆς τῶν καλῶν ἀναβάσεως, ὅπως ἂν καὶ τῆς ἄνω βασιλείας ἀπολαύσειας. ἣν σοὶ παράσχοι μετὰ τῆς ὁμοζύγȣ, χριϛὸς ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ βασιλευομένων εἰς τȣ̀ς αἰῶνας. ἀμήν.

ΤΕ΄ΛΟΣ.

Ἐκθέσεως παραινετικῆς Ἀγαπήτȣ Διακόνȣ, πρὸς Ιȣϛινιανὸν τὸν Καίσαρα, ἥτις παρ' ἕλλησι Βασιλικὴ ὀνομάζεται ϰέδη.

36 14/K, 32

1018

ULB Halle 3
007 200 587

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-813959-p0035-6

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-813959-p0036-2

2

ΑΓΑΠΗΤΟΥ

τȣ̃ Διακόνȣ

ΔΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

φαλααίων παραινετικῶν

περὶ τȣ̃

ΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ

ΑΡΧΟΝΤΟΣ

πρὸς τὸν αὐτοκράτορα

ΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΝ.

ἀκροστιχίς.

τῳ καὶ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν

ιανῷ Ἀγαπητὸς, ὁ ἐλάχιστος

Διάκονος.

AGAPETI

HEDA REGIA

De

icio boni Principis

ad Imperatorem

Justinianum.

Coloniæ Brandenburgicæ,

LRICI LIEBPERTI, Regii Typographi.

[um 1720] (GV)

Exp. ... D. Prof. ... 8 Oct. 67.

Universitäts- und Landesbibliothek Sachsen-Anhalt
urn:nbn:de:gbv:3:1-813959-p0037-8